

Îmi place să salvez de la piere tot felul de lucruri. Nu lucruri importante, balenele sau oamenii sau mediul. Lucruri prostești. Clopoței din porțelan, genul pe care îl găsești la magazinele de suvenir. Forme de fursecuri pe care nu o să le folosești niciodată, pentru că cine are nevoie de un fursec în formă de picior? Panglici de păr. Scrisori de dragoste. Dintre toate lucrurile pe care le salvez, cred că se poate spune că scrisorile de dragoste sunt proprietatea mea cea mai de preț.

Îmi păstrez scrisorile într-o cutie de pălării turcoaz, cumpărată de mama dintr-un magazin vintage din centrul orașului. Nu sunt scrisori de dragoste scrise de altcineva pentru mine; nu am niciuna de genul ăsta. Sunt scrisori scrise de mine. Câte una pentru fiecare băiat pe care l-am iubit vreodată — cinci în total.

Când scriu una, nu îmi reprim nimic. Scriu ca și cum el nu o va citi niciodată. Pentru că nu o va face.

Fiecare gând ascuns, fiecare remarcă atentă, tot ce am ținut înăuntrul meu, pun totul în scrisoare. Când termin, o sigilez, îi scriu destinatarul, iar apoi o bag în cutia mea turcoaz de pălării.

unt crocant de arahide, fără cruste. Asta e Kitty. În mod inevitabil, nu va fi unt crocant de arahide, iar Josh va spune păcat, alege altceva. Apoi Kitty îl va face să cedeze, iar el va fugi să cumpere ce i-a cerut, pentru că așa e Josh.

Dacă ar trebui să spun de ce îl iubește Margot, cred că aş spune că e din cauză că toți facem asta.

Suntem în sufragerie, Kitty lipește poze cu câini pe o bucată uriașă de carton. În jurul ei sunt numai resturi de hârtie. Zice, murmurând de una singură:

— Când o să mă întrebe tati ce vreau de Crăciun, o să spun pur și simplu: „Alege oricare din rasele astea și o să fie bine“.

Margot și Josh stau pe canapea; eu sunt întinsă pe podea, uitându-mă la televizor. Josh a scos un bol mare de floricele, iar eu muncesc la el din greu, luând câte un pumn plin de fiecare dată.

Începe reclama pentru un parfum: o fată alergând pe străzile Parisului, într-o rochie de culoarea orhideei, prinsă după gât și subțire ca o hârtie de mătase. Ce n-aș da să fiu eu fata aceea în rochia ca foița de mătase, fugind primăvara prin Paris! Mă ridic atât de brusc, încât mă înec cu o boabă din bolul de floricele. Spun, printre accesele de tuse:

— Margot, hai să ne întâlnim în vacanța de primăvară la Paris!

Deja mă văd învârtindu-mă cu un *macaron* cu fistic într-o mână și unul cu zmeură în cealaltă.

Lui Margot i se luminează ochii.

— Crezi că tati o să te lase?

— Normal, e vorba de cultură. Trebuie să mă lase.

Este adevărat însă că, până acum, nu am mai zburat niciodată singură. Și nici nu am mai plecat vreodată din

țară. Oare Margot m-ar aștepta la aeroport sau ar trebui să găesc singură drumul spre hostel?

Josh mai mult ca sigur îmi vede brusca îngrijorare de pe față, pentru că intervine:

— Nu-ți face griji. Tatăl tău te va lăsa sigur dacă merg eu cu tine.

Mă luminez toată la față.

— Da! Putem să stăm pe la hosteluri și să mâncăm doar croasanți și brânză cu mucegai la toate mesele.

— Putem să mergem la mormântul lui Jim Morrison! adaugă Josh.

— Putem să mergem la o *parfumerie* unde să ni se facă pe loc un parfum numai pentru noi! zic eu, chicotind, iar Josh pufnește:

— Pfff, sunt destul de sigur că un parfum din asta „numai pentru noi“ ar costa cât o săptămână de cazare la hostel.

Apoi o înghiontește pe Margot:

— Sora ta e înnebunită după chestiile cool.

— Ea e cea mai în pas cu moda dintre noi trei, aprobă Margot.

— Păi și eu? scâncește Kitty.

— Tu? o ironizez eu. Tu ești *cea mai puțin* aranjată fată din familia Song. În fiecare seară trebuie să te implor să faci un duș sau măcar să te speli pe picioare.

Kitty se înroșește la față ca și cum ar fi ciupit-o cineva.

— Nu despre asta vorbeam, coțofano. *Vorbeam* despre Paris.

Nepăsătoare, am expediat-o cu o fluturare de mână:

— Ești prea mică să stai la un hostel.

Ea se târăște înspre Margot și i se cațără în poală, chiar dacă are nouă ani și asta deja e o vârstă prea înaintată ca să stai în poala cuiva.

— Margot, tu o să mă lași să merg, nu-i așa?

— Ar putea să fie o vacanță de familie, spune Margot pupând-o pe obraz. Tu, Lara Jean și tati ați putea să veniți împreună.

Mă încrunt. Nu este deloc excursia la Paris pe care mi-o imaginam. Josh îmi face un semn peste capul lui Kitty că vom vorbi mai încolo, iar eu îl aprob discret.

Seara e pe terminate; Josh a plecat de mult. Kitty și tata au adormit. Noi suntem în bucătărie. Margot e așezată la computer; eu stau lângă ea, modelând aluatul de prăjituri în biluțe și tăvălind biluțele prin scortșoară și zahăr. Prăjiturele cu zahăr, pentru a reintra în grațiile lui Kitty. Mai devreme, când m-am dus să-i spun noapte bună, Kitty s-a întors pe partea cealaltă și nu mi-a răspuns pentru că încă e convinsă că voi încerca s-o exclud din planurile pentru excursia la Paris. Ideea mea este să pun prăjiturele pe o farfurie chiar lângă perna ei, ca să se trezească de dimineață cu mirosul de dulciuri proaspăt scoase din cuptor.

Margot este foarte tăcută de ceva timp, dar brusc își ridică ochii din computer și se întoarce spre mine.

— M-am despărțit de Josh în seara asta. Chiar după cină.

Aluatul din mâinile mele cade în bolul cu zahăr.

— Oricum, era timpul, îmi spune. Ochii ei nu sunt înroșiți. Nu a plâns. Cel puțin nu cred. Vocea ei e calmă și egală. Oricine s-ar uita la ea ar spune că nu a pățit nimic. Margot pare mereu OK, chiar și când nu e.

— Nu înțeleg de ce v-ați despărțit, spun eu. Doar pentru că te duci la facultate nu înseamnă că trebuie să vă despărțiți.

— Lara Jean, mă duc în Scoția, nu la Universitatea din Virginia. Saint Andrews e cam la șase mii de kilometri depărtare.

Își aranjează ochelarii pe nas.

— Ce rost ar avea?

Nu pot să cred că poate să spună asta.

— „Rostul“ e Josh. Josh care te iubește mai mult decât orice băiat care a iubit vreodată o fată!

Margot și-a dat ochii peste cap, când m-a auzit. Crede că sunt dramatică, dar tot ce fac este să spun adevărul — iată cât de mult o iubește Josh pe Margot. Nici nu s-ar uita la altă fată.

— Știi ce mi-a spus mama odată? mă întrebă ea brusc.

— Ce? îi răspund, uitând cu totul de Josh pentru o clipă. Fiindcă, indiferent ce aș face în acel moment al vieții mele, indiferent că sunt în mijlocul unui conflict cu Margot sau pe punctul de a fi călcată de o mașină, mereu mă voi opri să ascult o poveste despre mama. Orice amintiri, orice detalii pe care le are Margot vreau să le am și eu. Totuși, sunt mai avansată la capitolul acesta decât Kitty. Kitty nu are nicio amintire cu mama pe care să nu i-o fi oferit noi. I-am spus atâtea povești, de atâtea ori, încât au devenit ale ei. „Mai țineți minte ziua când...“, ne spune mereu. Apoi povestește întâmplarea ca și cum s-ar fi aflat la fața locului și nu ar fi fost doar un bebeluș.

— Mi-a spus să încerc să nu am un iubit când intru la facultate. Mi-a spus că nu vrea să fiu genul ăla de fată care plânge când vorbește cu prietenul ei la telefon și care spune *nu* lucrurilor bune, în loc de *da*.

Scoția este *da*-ul lui Margot, bănuiesc. Dusă pe gânduri, adun o grămăjoară de aluat de prăjituri și o îndes în gură.